

MIZERABILII

de VICTOR HUGO

*Repovestită de
Pauline Francis*

Traducere de Mihaela Eros

Editura ORIZONTURI

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Mizerabilii : (repovestită) / Pauline Francis ; trad.:

Mihaela Eros. - București : Orizonturi, 2019

ISBN 978-973-736-401-2

I. Francis, Pauline (adapt.)

II. Eros, Mihaela (trad.)

82

Tehnoredactare: Puiu Enache

© ReadZone Books Limited 2019

This edition is published by arrangement with ReadZone Books Limited

Editura ORIZONTURI – București

Bdul Libertății nr. 4, bl. 117, et. 7, ap. 20

telefon: 021.3177679, 0744531333

e-mail: orizonturi@editura-orizonturi.ro

Cuprins

CAPITOLUL UNU

Condamnatul

CAPITOLUL DOI

Secrete și minciuni

CAPITOLUL TREI

Fantine

CAPITOLUL PATRU

Cosette

CAPITOLUL CINCI

Iar pe fugă!

CAPITOLUL ȘASE

Marius

CAPITOLUL ȘAPTE

Tineri îndrăgostiți

CAPITOLUL OPT

Baricadele

CAPITOLUL NOUĂ

Scăparea!

CAPITOLUL ZECE

O nuntă și o înșimbătare

Mizerabilii a fost dramatizat în 1878. Prima ecranizare a filmului a fost făcută în America în 1905. A ajuns apoi cunoscut în toată lumea și ca musical ce a ținut afișul vreme îndelungată. Ultima ecranizare în limba engleză a romanului a fost făcută în 2012.

Victor Hugo a murit în 1885, la vîrsta de 83 de ani. Cadavrul lui a fost expus la Paris mai multe zile și a fost văzut de două milioane de oameni înainte să fie dus la un cimitir privat.

CAPITOLUL UNU

Detinutul

În octombrie 1815 – cu circa jumătate de oră înainte de apusul soarelui, un om ce mergea pe jos a intrat în orașelul Digne din sudul Franței. Era trecut bine de tot de patruzeci de ani. Era voinic, ars de soare și îmbrăcat foarte săracăios. Părul începuse să i se răreasă și avea o barbă lungă. Cine era acest străin nu știa nimeni. A băut apă din fântâna din piață. Apoi s-a dus să se prezinte la primărie, aşa cum trebuiau să facă toți străinii care intrau în oraș. Un sfert de oră mai târziu a reapărut și s-a îndreptat spre cel mai bun han din localitate.

— N-am camere libere, a spus hangiul.

Omul a răspuns calm.

— Cazați-mă în grajd.

— E plin de cai, a strigat hangiul. Acum, ieși afară!

Străinul se întâlnea cu aceeași problemă la orice han. Se însera. Dinspre Alpi bătea un vînt rece. Epuizat, a găsit o bancă lângă biserică și s-a așezat. Ce mai conta. Timp de 19 ani dormise pe o scândură de lemn.

O femeie bătrână venind de la biserică îl întrebă ce făcea acolo.

— Am bătut la fiecare ușă din oraș, a spus el și nimeni nu vrea să-mi dea un pat pentru noapte.

- Femeia i-a arătat spre o căsuță de lângă biserică.
- La ușă aceea ai bătut?
- Nu, i-a spus bărbatul.
- Bate și acolo, i-a spus ea cu bunătate.

În casă, episcopul de Digne și sora lui vorbeau despre un străin jerpelit care venise în oraș și poate că bântuia prin întuneric. În timp ce vorbeau a bătut cineva la ușă.

Străinul se afla înaintea lor.

— Numele meu e Jean Valjean, am fost închis 19 ani în închisoarea din Toulon. A scos o bucată de hârtie îngălbinită. Trebuie să arăt asta la fiecare primărie. Știu ce scrie aici pentru că am învățat să citesc în închisoare, cinci ani pentru spargeri, paisprezece ani pentru patru încercări de evadare.

— Nu trebuie să-mi spui cine ești, a spus episcopul bland Asta nu e casa mea. E casa lui Hristos.

— Mai pune un scaun la masă, i-a spus el surorii lui.

După ce au mâncat bine, lui Jean Valjean i s-a arătat camera unde să doarmă. A dormit o vreme. Dar în toiul nopții s-a trezit și îndesându-și în desagă argintăria pe care o folosiseră, a șters-o.

În ziua următoare s-a auzit o bătaie în ușă. Trei polițiști îl tineau pe Jean Valjean de gât.

— Credem că ticălosul ăsta v-a furat argintăria, a spus sergentul.

— Ce mă bucur să te revăd, prietene, a spus episcopul. Îți-am zis că puteai lua și sfeșnicile acelea împreună cu argintăria. Dar le-ai uitat.

Jean Valjean a holbat ochii de uimire.

— Deci nu e hoț? a întrebat sergentul. Îi putem da drumul?

— Da, a spus episcopul. Când a plecat poliția, s-a dus la cămin și a dat jos sfeșnicile. I le-a dat lui Jean Valjean care stătea înmărmurit.

— Nu uita, a spus episcopul. Folosește argintul pentru a te face om cinstit.

Jean Valjean a părăsit orașul și a călătorit spre nord, peste Alpi, spre Paris. La prânz a ajuns, a îngenunchiat epuizat și rușinat.

— Dacă fac ce mi-a spus episcopul, trebuie să renunț la ura din inima mea, și-a spus el. Acum trebuie să mă schimb. Trebuie să nu uit niciodată bunătatea sa față de mine.

A plâns, pentru prima oară în ultimii 19 ani. Și în timp ce plângea a apus soarele, în prima zi din noua sa viață.

În primăvara următoare, Jean Valjean a cumpărat un mic magazin de haine de doliu și a deschis un atelier în apropierea orașului. Acesta era un loc sărac și sălbatic, unde locuiau oameni care se întorceau de la moarte sau de la crize. În primăvara următoare, Jean Valjean a cumpărat un mic magazin de haine de doliu și a deschis un atelier în apropierea orașului. Acesta era un loc sărac și sălbatic, unde locuiau oameni care se întorceau de la moarte sau de la crize.

CAPITOLUL DOI

Secrete și minciuni

Într-un orășel din afara Parisului era o făbricuță nouă, căreia îi mergea bine. Fusese deschisă cu trei ani înainte de un bărbat îmbrăcat săracăios care venise în oraș noaptea târziu. Tocmai izbucnise un foc în primărie și străinul salvase copiii polițistului local. În acel haos nimeni nu s-a gândit să-i ceară actele de identitate bărbatului.

Cine era acest bărbat? El își spunea monsieur Madeleine. Dar adevăratul lui nume era Jean Valjean, fostul deținut. Ce cerea el de la muncitorii lui era un singur lucru, onestitate.

Domnul Madeleine devenise bogat. Făcuse multe pentru oraș și în 1820 regele îl făcuse primar.

Unora le plăcea de el. Alții nu aveau încredere în el. Nimeni nu știa cine era. Dar atunci când a purtat haine de doliu pentru episcopul de Digne au presupus ca trebuie să fie o rudă îndepărtată.

Uneori atunci când domnul Madeleine își făcea plimbarea era urmărit de Javert noul inspector de poliție.